

Жили собі дід і баба. От раз
скінчився в них хліб. Дід і каже:
— Спекла б ти мені, стара, колобок!
— Та з чого ж я спечу, коли й борошна нема?
— А ти піди в хижку та назмітай у засіку
борошенця — то й буде на колобок.
Послухалася баба: пішла в хижку та й назмітала
в засіку зо дві жмені борошна. Замісила вона
тісто, спекла колобок і поклала на віконце, щоб
простигав.



Набридло колобку на віконці лежати.
Зістрибнув він із віконця на лавку, з лавки
на травичку та й покотився з подвір'я. Коли
це назустріч йому заєць:
— Колобку, колобку! Я тебе з'їм!
— Не їж мене, зайчику, я тобі пісеньку заспіваю!
Сів заєць, приготувався пісеньку слухати.
— Я по засіку метений, я з борошна спечений,
я від баби втік, я від діда втік,
то й від тебе втечу!
Та й покотився колобок далі —
тільки заєць його й бачив!

